

បញ្ហាតែមួយគត់

ជួយមនុស្សបង្កើតការបញ្ចុះបញ្ចូល
សម្រាប់ជីវិតនៅក្នុងវប្បធម៌លោកកិយ

ដោយ Scott Klusendorf

មានបញ្ហាតែមួយគត់

ភាពចម្រូងចម្រាសនៃការរំលូតកូនមិនមែនជាការជជែកវែកញែករវាងអ្នកដែលគាំទ្រជម្រើស និងអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងជម្រើសនោះទេ។ វាមិនមែនអំពីភាពឯកជន ឬការទុកចិត្តស្ត្រីទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការជជែកដេញដោលត្រូវបានសម្រេចដោយសំណួរសំខាន់មួយ “តើអ្វីទៅជាអ្វីដែលហៅថាគត?”

តើអ្វីទៅដែលហៅថាគត

អ្នកតស៊ូមតិគាំទ្រជីវិតជំទាស់ថាការរំលូតកូន ជាការជ្រើសរើសដោយអយុត្តិធម៌ធ្វើឱ្យជីវិតរបស់ មនុស្សគ្មានទីពឹង។ នេះជួយសម្រួលភាពចម្រូងចម្រាស នៃការរំលូតកូនដោយផ្ដោតលើសំណួរ តែមួយ៖ តើទារកដែលមិនទាន់កើតជាសមាជិកនៃគ្រួសារមនុស្សឬ? បើដូច្នេះមែន ការសម្លាប់ គាត់ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃគឺជាកំហុសសីលធម៌យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ វាចាត់ទុកមនុស្សដោយ ឡែកពីគ្នាដោយតម្លៃខាងក្នុងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ មិនខុសអ្វីក្រៅពីឧបករណ៍ដែលប្រើហើយ បោះចោលឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិនបើទារកដែលកើតមកមិនមែនជាមនុស្សទេ ការរំលូតកូន ជាការជ្រើសរើសមិនតម្រូវឱ្យមានហេតុផលច្រើនជាងការដកធ្មេញនោះទេ។ ដូចដែល Gregory Koukl ចង្អុលបង្ហាញថា “ប្រសិនបើទារកដែលមិនទាន់កើតមិនមែនជាមនុស្សទេនោះគ្មានហេតុ ផលចាំបាច់សម្រាប់ជម្រើសរំលូតកូនទេ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើទារកដែលកើតមកជាមនុស្សនោះ គ្មានហេតុផលបញ្ជាក់ដើម្បីជ្រើសរើសការរំលូតកូនគឺជារឿងត្រឹមត្រូវដែរ”។ (Koukl, Precious Unborn Human, ទំព័រ 7)

នេះមិនមែនមានន័យថាការរំលូតកូនគឺងាយស្រួលសម្រាប់ស្ត្រីភាគច្រើននោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការសម្រេចចិត្តមានមួយអាចនឹងមានភាពស្មុគស្មាញខាងផ្លូវចិត្ត ហើយប្រហែលជាធ្វើឱ្យអ្នក ខ្លះឈឺចាប់។ ប៉ុន្តែប្រធានបទថ្ងៃនេះមិនមែនជាចិត្តវិទ្យាទេ តែជាសីលធម៌៖ តើយើងអាចដឹង ពីអ្វីដែលត្រឹមត្រូវបាន សូមបីតែអារម្មណ៍របស់យើងក៏មានការប៉ះទង្គិចដែរ?

មនុស្សគ្រប់គ្នាយល់ស្របថាការរំលូតកូនសម្លាប់អ្វីមួយដែលនៅរស់។ អ្វីដែលស្លាប់ទៅមិន កើតទេ! ប៉ុន្តែតើវាត្រឹមត្រូវទេក្នុងការយកជីវិត សភាវៈណាក៏ដោយគឺអាស្រ័យទាំងស្រុង លើសំណួរ៖ តើជីវិតនោះវាជាប្រភេទអ្វី?

មនុស្សមួយចំនួនចង់រំលងចោលសំណួរនោះទាំងស្រុង។ ពួកគេគ្រាន់តែសន្មតថាទារកដែល មិនទាន់កើតមិនមែនជាមនុស្សដូចអ្នក និងខ្ញុំនោះទេ។

នេះជារបៀបដើម្បីបញ្ជាក់រឿង៖ នៅពេលណាដែលអ្នកឮ ទង្វឹករណ៍សម្រាប់ការរំលូតកូនដោយ

ការជ្រើសរើស សូមសួរខ្លួនឯងថា តើយុត្តិកម្មពិសេសនេះក៏នឹងដំណើរការដើម្បីបង្ហាញអំពីភាពត្រឹមត្រូវនៃការសម្លាប់ទារកទើបចេះដើរតេះតះឬមនុស្សផ្សេងទៀតដែរឬទេ? បើមិនត្រឹមត្រូវទេ ទទ្ទឹករណ៍នេះ សន្មតថាទារកមិនទាន់កើតមិនមែនជាមនុស្សពេញលេញដូចក្មេងដែលទើបចេះដើរតេះតះដែរ។ ជាថ្មីម្តងទៀត តើនោះជាបញ្ហាមែនទេ?

“ស្រ្តីមានសិទ្ធិធ្វើការសម្រេចចិត្តផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ”
ស្រមៃថាស្រ្តីម្នាក់មានកូនអាយុ 2 ឆ្នាំនៅពីមុខនាង។ តើនាងអាចសម្លាប់គាត់ ឬក៏នាងធ្វើទាល់តែការសម្លាប់ក្នុងបន្ទប់គេងឯកជនរបស់នាង? តើវាត្រឹមត្រូវឬទេ ហេតុអ្វីមិន?

ព្រោះកូនគឺជា

មនុស្ស។ ប្រសិនបើទារកដែលមិនទាន់កើតក៏ជាមនុស្សដែរ ពួកគេមិនគួរត្រូវបានសម្លាប់ក្នុងនាមឯកជនភាព វាលើសពីការសម្លាប់ទារកដែលទើបចេះដើរតេះតះសម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នានោះ។

ពិតណាស់ អ្នកគាំទ្រការរំលូតកូនឆ្លើយតបថា ការសម្លាប់ទារកទើបចេះដើរតេះតះ និងការសម្លាប់ទារកក្នុងផ្ទៃ គឺជារឿងពីរផ្សេងគ្នា ដូចជាការប្រៀបធៀបផ្លែប៉ោមជាមួយដើមក្រូចជាដើម។ តើនោះជាបញ្ហាមែនទេ? តើមនុស្សដែលមិនកើតមក ដូចក្មេងទើបចេះដើរតេះតះឬទេ? នោះជាបញ្ហាមួយដែលសំខាន់។ យើងមិនអាចរំលងពីវាបានទេ។

“ប៉ុន្តែស្រ្តីក្រីក្រជាច្រើនមិនមានលទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់ ចិញ្ចឹមកូនម្នាក់ទៀត”
នៅពេលដែលតម្លៃមនុស្សឡើងថ្លៃ តើយើងអាចសម្លាប់វាបានទេ? ឧបមាថាគ្រួសារធំមួយប្រមូលផ្តុំគ្នាដោយស្ងាត់ស្ងៀមដោយបោះចោលកូនពៅទាំងបីរបស់ខ្លួន ដើម្បីជួយសម្រួលថវិកាគ្រួសារ។ តើរឿងនេះអាចធ្វើបានទេ?

អ្នកគាំទ្រការរំលូតកូន យល់ស្របការរំលូតកូនថាវាជាការខុសឆ្គងក្នុងការសម្លាប់កុមារ ប៉ុន្តែទទួលថា ការរំលូតកូនមិនដូចការសម្លាប់កុមារនោះទេ។ ប៉ុន្តែនោះជាបញ្ហា៖ តើការសម្លាប់ទារកក្នុងផ្ទៃ ដោយអយុត្តិធម៌ ស្មើនឹងការសម្លាប់ទារកអាយុពីរឆ្នាំដោយអយុត្តិធម៌ដែរឬទេ? ដូច្នេះហើយ ម្តងទៀតបញ្ហាគឺដូចគ្នា៖ តើអ្វីទៅជាគិត ឬជីវិតដែលមិនទាន់ចេញពីផ្ទៃ?

“ស្រ្តីមិនគួរត្រូវបានបង្ខំឱ្យនាំកូនដែលមិនចង់បានចូលក្នុងពិភពលោក”
ពេលខ្លះអ្នកគាំទ្រការរំលូតកូន បានប្រកែកថាការសម្លាប់ទារកគឺជារឿងមនុស្សធម៌ជាង។
“តើនរណាចង់ក្លាយជាផ្នែកមួយនៃគ្រួសារដែលបដិសេធអ្នក? មនុស្សគ្រប់រូបមានសិទ្ធិចង់បាន។” ហើយបើអ្នកមិនត្រូវបានគេចង់បាន តើយើងអាចសម្លាប់អ្នក? ឧបមាថាក្មេងដែលទើបចេះដើរតេះតះមិនចង់បាន ហើយយើងមានហេតុផលល្អក្នុងការគិតថានៅពេលគាត់មានអាយុប្រាំឆ្នាំ គាត់ក៏នឹងត្រូវគេធ្វើបាប និងមិនយកចិត្តទុកដាក់ផងដែរ។ តើយើងគួរសម្លាប់គាត់ឥឡូវនេះដើម្បីចៀសផុតពីរឿងអាក្រក់ក្នុងពេលអនាគតគាត់ឬទេ?

ចម្លើយគឺច្បាស់ណាស់ថាទេ ប៉ុន្តែវាសំខាន់ត្រឡប់ទៅរកបញ្ហាមួយដែលសំខាន់៖ តើអ្វីទៅជាគិត ឬជីវិតដែលមិនទាន់ចេញពីផ្ទៃ?

"គ្មានស្ត្រីណាម្នាក់ត្រូវបង្ខំឱ្យចិញ្ចឹមកូនដែលមានពិការភាពរាងកាយឡើយ "

ឧបមាថាអ្នកមានក្មេងប្រុសតូចម្នាក់ដែលពិការផ្លូវចិត្ត ឬប្រាជ្ញានៅចំពោះមុខអ្នក។ គាត់មិនសូវមានប្រាជ្ញាមិនអាចនិយាយ ឬយល់អ្វីបានច្រើនទេ ហើយមើលទៅប្លែកពីក្បាលដល់ចុងជើង។ តើអាចសម្លាប់គាត់ដោយសារតែស្ថានភាពរបស់គាត់ឬទេ ?

អ្នកគាំទ្រការរំលូតកូនយល់ស្របថា យើងមិនអាចបំផ្លាញគាត់បានទេ ថាយើងគួរតែចាត់ទុកគាត់ដោយការយកចិត្តទុកដាក់ដូចគ្នាដែលយើងផ្តល់ឱ្យមនុស្សពិការទាំងអស់។ ប៉ុន្តែម្តងទៀត នេះចោទជាសំណួរមុនថា ប្រសិនបើពិការដែលកើតមកជាមនុស្ស ដូចជាទារកដែលទើបចេះដើរតេះតះ តើយើងគួរសម្លាប់ពួកគេដើម្បីមិនបំពេញតាមស្តង់ដារនៃភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់យើងទេ? ដូច្នេះបញ្ហាដែលសំខាន់បំផុតក្នុងការពិភាក្សាអំពីការរំលូតកូនគឺមិនមែនជាពិការភាពនោះទេ។ វាជា "តើអ្វីទៅជាគិត ឬជីវិតដែលមិនទាន់ចេញពីផ្ទៃ?"

"ស្ត្រីគ្រប់រូបមានសិទ្ធិសម្រេចចិត្តថាអ្វីដែលត្រូវ និងខុសសម្រាប់ខ្លួននាង"
តើអ្នកនឹងបង្ខំដោយភាពទន់ភ្លន់ទៅលើម្តាយដែលរំលោភបំពានលើរូបរាងកាយដែលធ្វើបាបកូន អាយុពីរឆ្នាំដែរឬទេ? អ្នកធ្វើវាប្រសើរជាង។ មិនគួរធ្វើបាបមនុស្សទេ។

អ្នកឃើញទេបញ្ហាមិនមែនអំពីការបង្ខំដោយភាពទន់ភ្លន់ ឬសីលធម៌ទេ។ វាមិនមែនអំពីឯកជនភាពទេ។ វាមិនមែនអំពីបញ្ហាលំបាកផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចទេ។ វាមិនមែនអំពីពិការភាពខាងរាងកាយទេ។ វាមិនមែននិយាយអំពីការមិនចង់បាននោះទេ។ បញ្ហានេះត្រូវកាត់មកជាសំណួរមួយថា តើអ្វីទៅជាគិត ឬជីវិតដែលមិនទាន់ចេញពីផ្ទៃ?

ករណីវិទ្យាសាស្ត្រ

ការពិតនៃវិទ្យាសាស្ត្រគឺច្បាស់លាស់៖ ចាប់ពីដំណាក់កាលដំបូងនៃការអភិវឌ្ឍន៍ទារកដែលមិនទាន់កើតគឺមានភាពខុសប្លែកគ្នា ការរស់នៅ និងមនុស្សទាំងមូល។ ដូច្នេះរាល់ការរំលូតកូន "ជោគជ័យ" គឺបញ្ចប់ជីវិតរស់នៅមនុស្សដែលមានជីវិត។

សហគមន៍វេជ្ជសាស្ត្របញ្ជាក់ប្រាប់នៅក្នុងរបាយការណ៍ឆ្នាំ 1859 របស់ខ្លួនស្តីពីការរំលូតកូនដោយឧក្រិដ្ឋកម្មសមាគមវេជ្ជសាស្ត្រអាមេរិក (AMA) បានយល់ថា "អត្ថិភាពឯករាជ្យ និងពិតប្រាកដរបស់កុមារមុនពេលកើតជាសត្វមានជីវិត" គឺជាការពិតវិទ្យាសាស្ត្រ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមកគ្មានអ្វីផ្លាស់ប្តូរទេ។ អស់រយៈពេល 150 ឆ្នាំកន្លងមកនេះគ្រូពេទ្យបានដឹងថា ជីវិតចាប់ផ្តើមពីការមានគភ៌។

ពិចារណាការដកស្រង់ខាងក្រោមពីអ្នកជំនាញវេជ្ជសាស្ត្រក្នុងវិស័យអំប្រើយ៉ុង។

"វាគឺជាការជ្រៀតចូលនៃអូរុលដោយមេជីវិតឈ្មោល និងការលាយបញ្ចូលគ្នាជាលទ្ធផលនៃសារធាតុនុយក្លេអ៊ី (nuclear material) ដែលនីមួយៗនាំទៅដល់ការរួមគ្នា ដែលបង្កើតជាចំណុចកំពូលនៃដំណើរ ការបង្កកំណើត និងសម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃជីវិតរបស់បុគ្គលថ្មី"។

(Bradley M. Patten, Human Embryology, 3rd ed., New York: McGraw Hill, 1968, ទំព័រ 43 ។)

“រាល់ពេលដែលកោសិកាមេជីវិតឈ្មោល និងអូវុលបង្រួបបង្រួមគ្នាជីវិតថ្មីមួយត្រូវបានបង្កើតឡើង ដែលនៅរស់ ហើយនឹងបន្តរស់នៅលុះត្រាតែការស្លាប់របស់វាត្រូវបានបង្កឡើងដោយលក្ខខណ្ឌ ជាក់លាក់មួយចំនួន”

(E. L. Potter and J. M. Craig, *Pathology of the Fetus and the Infant*, 3rd ed., Chicago: Year Book Medical Publishers, 1975, p. vii.)

វេជ្ជបណ្ឌិត Watson A. Bowes នៃសាកលវិទ្យាល័យ Colorado Medical School បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ថា “ការចាប់ផ្តើមនៃជីវិតមនុស្ស ដោយផ្អែកលើផ្នែកជីវសាស្ត្រជាបញ្ហាសាមញ្ញ និងងាយស្រួល យល់។ ការចាប់ផ្តើមគឺជាការចាប់កំណើត”

(Subcommittee on Separation of Powers to Senate Judiciary Committee S-158, Report, 97th Congress, 1st Session, 1981.)

របាយការណ៍របស់ព្រឹទ្ធសភាអាមេរិកឆ្នាំ 1981 ចែងថា “អ្នករូបវិទូ អ្នកជីវវិទូ និងអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រផ្សេងទៀតយល់ស្របថា គំនិតគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃជីវិតរបស់មនុស្ស ចំនុចដំបូងដែលមាន ជីវិត និងជាសមាជិកនៃប្រភេទមនុស្ស។ មានការយល់ស្របដ៏លើសលប់លើចំណុចនេះនៅក្នុងការសរសេរផ្នែកវេជ្ជសាស្ត្រ ជីវសាស្ត្រ និងវិទ្យាសាស្ត្ររាប់មិនអស់។”

(Subcommittee on Separation of Powers, Ibid.)

មុននឹងធ្វើការតស៊ូមតិលើការរំលូតកូន អតីតប្រធាន Planned Parenthood លោកបណ្ឌិត Alan Guttmacher មានការងឿងឆ្ងល់ថា នរណាម្នាក់នឹងចោទសួរអំពីការពិតជាមូលដ្ឋានទាំងនេះ។ គាត់បានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅ *Life in the Making* របស់គាត់ថា “ទាំងអស់នេះហាក់ដូចជាសាមញ្ញណាស់ ហើយជាភស្តុតាងដែលវាពិបាកក្នុងការស្រមៃមើលពេលវេលាដែលវាមិនមែនជាផ្នែកនៃចំណេះដឹងទូទៅ” ។

(A. Guttmacher, *Life in the Making: The Story of Human Procreation*, New York: Viking Press, 1933, p. 3.)

សរុបមក ជីវិតមនុស្សចាប់ផ្តើមនៅពេលបញ្ចប់ដំណើរការបង្កើតភិ។

តើកោសិកាចាស់ៗណាដែលត្រូវធ្វើ?

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ Ronald Bailey នៃទស្សនាវដ្តី Reason ទទួលបានយើងមិនមានចំណេះដឹងពិតប្រាកដពីការពិតវិទ្យាសាស្ត្រទាំងនេះទេ។ Bailey អះអាងថា អំប្រើយ៉ុងរបស់មនុស្សគឺមានលក្ខណៈជីវសាស្ត្រតែក្នុងន័យថាគ្រប់កោសិកាទាំងអស់ក្នុងរាងកាយផ្ទុកនូវកូដហ្វែនពេញលេញ មានន័យថាកោសិកា somatic (រាងកាយ) របស់យើងនីមួយៗ មានសក្តានុពលសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍ដូចអំប្រើយ៉ុងរបស់មនុស្សដែរ។ និយាយឱ្យសាមញ្ញទៅ Bailey នឹងធ្វើឱ្យយើងជឿថាមិនមានភាពខុសគ្នារវាងអំប្រើយ៉ុងរបស់មនុស្សនិងកោសិកានីមួយៗរបស់យើងទេ។

នេះគឺជាជីវវិទ្យាអាក្រក់។ Bailey កំពុងធ្វើឱ្យមានកំហុសដ៏ច្របូកច្របល់ក្នុងផ្នែកទាំងមូល។ ភាពខុសគ្នានៃប្រភេទរវាងកោសិកានីមួយៗរបស់យើង និងអំប្រើយ៉ុងរបស់មនុស្សគឺច្បាស់ណាស់៖ មុខងាររបស់កោសិកានីមួយៗគឺស្ថិតនៅក្រោមការរស់រានមានជីវិតនៃសារពាង្គកាយធំជាង ដែលវាគ្រាន់តែជាផ្នែកមួយ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អំប្រើយ៉ុងរបស់

មនុស្សគឺជាធាតុរបស់មនុស្សទាំងមូលរួចទៅហើយ។ Robert George និង Patrick Lee និយាយ ត្រូវ។ វាមិនសមហេតុផលទេ ក្នុងការនិយាយថាអ្នកធ្លាប់ជាមេជីវិតឈ្មោល ឬកោសិកា somatic ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការពិតនៃវិទ្យាសាស្ត្របញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា អ្នកធ្លាប់ជាអំប្រើយ៉ុង របស់មនុស្ស។ "កោសិកា Somatic មិនមែនទេ ដំណាក់កាលលូតលាស់មនុស្សដំបូងគឺជា សារពាង្គកាយដែលរួមបញ្ចូលគ្នាដោយខ្លួនឯង ដែលមានសមត្ថភាពដឹកនាំធ្វើឲ្យពេញ លក្ខណៈ ក្នុងនាមជាសមាសភាពនៃកន្លែងកើតមនុស្ស"

វេជ្ជបណ្ឌិត Maureen Condic ចង្អុលបង្ហាញថា អំប្រើយ៉ុងគឺជាមនុស្សកំពុងមានជីវិត "យ៉ាងជាក់លាក់ ដោយសារតែពួកវាមានលក្ខណៈពិសេសតែមួយគត់នៃជីវិតមនុស្សដែល បាត់បង់ក្នុងពេលនៃការស្លាប់ គឺសមត្ថភាពក្នុងការបំពេញមុខងារ ជាសារពាង្គកាយសម្រប សម្រួលជាជាងគ្រាន់តែ ជាក្រុមនៃកោសិកាសរសៃ" Condic ជំនួយការសាស្ត្រាចារ្យ ផ្នែក សរសៃប្រសាទ និងកាយវិភាគសាស្ត្រនៅសាកលវិទ្យាល័យ Utah ពន្យល់ពីភាពខុសគ្នា ដ៏សំខាន់រវាងផ្នែកនីមួយៗ និងអំប្រើយ៉ុងរបស់មនុស្សទាំងមូលដែល Bailey មើលរំលង៖

"ភាពខុសគ្នាដ៏សំខាន់រវាងបណ្តុំនៃកោសិកា និងសារពាង្គកាយមានជីវិត គឺជាសមត្ថភាពរបស់ សារពាង្គកាយដើម្បីធ្វើសកម្មភាពក្នុងលក្ខណៈសម្របសម្រួលសម្រាប់ការបន្តសុខភាព និងការថែរក្សារាងកាយទាំងមូល។ វាច្បាស់ណាស់ថាសមត្ថភាពនេះដែលបំបែកនៅពេលស្លាប់ ប៉ុន្តែការស្លាប់អាចនឹងកើតឡើង។ សាកសពអាចមានកោសិកាសរសៃច្រើន ប៉ុន្តែកោសិកាសរសៃពួក គេលែងដំណើរការជាមួយគ្នាក្នុងលក្ខណៈសម្របសម្រួលទៀតហើយ"។

ចាប់ពីការមានគភ៌ទៅមុខ អំប្រើយ៉ុងរបស់មនុស្សមានមុខងារយ៉ាងច្បាស់ជាសារពាង្គកាយ ទាំងមូល។ "អំប្រើយ៉ុងមិនមែនគ្រាន់តែជាបណ្តុំនៃកោសិកាមនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាជីវិត ដែលបានបង្កើត ដែលមានលក្ខណៈសម្បត្តិទាំងអស់ ដែលកំណត់សារពាង្គកាយណាមួយ ថាខុសប្លែកពីក្រុមកោសិកាមួយ អំប្រើយ៉ុងមានសមត្ថភាពលូតលាស់ ការវិវឌ្ឍរីក រក្សាតុល្យភាពសេរីវិទ្យា រវាងប្រព័ន្ធសរីរាង្គផ្សេងៗ សម្របខ្លួនទៅនឹងកាលៈទេសៈដែលផ្លាស់ប្តូរ និងជួសជុលមុខរបួស។ ក្រុមកោសិកាមនុស្សមិនអាចធ្វើបានក្នុងស្ថានភាពបែបនេះ ក្នុងស្ថាន ភាពបែបណាក៏ដោយ"

ឱកាសនៃគំនិត

ទស្សនវិទូ David Boonin មិនជឿ លើការអះអាងរបស់មនុស្សដែលគាំទ្រជីវិតដែលថា ហ្សីហ្គោត (ការរួមបញ្ចូលគ្នារវាងកោសិកាពីរផ្សេងគ្នា នា) ដែលទើបនឹងកើតគឺជាសារពាង្គកាយដាច់ដោយ ឡែក ការរស់នៅ និងជាមនុស្សទាំងមូល។ គាត់ប្រកែកថា តើនេះអាចកើតឡើងដោយរបៀប ណា នៅពេលដែលយើងមិនដឹងពីពេលវេលាច្បាស់លាស់ អំឡុងពេលដំណើរការបង្កើតកូន ដែលមនុស្សហ្សីហ្គោតថ្មីបានមក? ទស្សនរបស់ Boonin ត្រូវផងខុសផង។ ពិតហើយយើងមិន ដឹង ច្បាស់ថា ហ្សីហ្គោតលូតលាស់ នៅពេលណាក្នុងអំឡុងពេលនៃការ ចាប់កំណើត។ អ្នកជំនាញផ្នែកអំប្រើយ៉ុងខ្លះប្រកែកថាវាកើតឡើងនៅពេលដែលមេជីវិតឈ្មោលជ្រាបចូលទៅ ក្នុងអូវុល ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតចង្អុលទៅ syngamy (ការលាយបញ្ចូលគ្នានៃកោសិកា ពីរ ឬស្វ័យរបស់ពួកគេក្នុងការបន្តពូជ) នៅពេលដែលក្រមួសរួមរបស់ម្តាយ និងឪពុក ឆ្លងកាត់

ហើយបង្កើតជាសំណុំ diploid ។

ប៉ុន្តែដូចដែល Beckwith ចង្អុលបង្ហាញ ទោះបីជា Boonin លើកឡើងនូវសំណួរសំខាន់មួយ (តើនៅពេលណាដែលយើងដឹងថាមេជីវិតឈ្មោល និង អូវុលយប់មាន ហើយសារពាង្គកាយ ថ្មីកើតឡើង?) គាត់បានយល់ច្រឡំថា ការសង្ស័យរបស់គាត់ ក្នុងការធ្វើឲ្យចុះខ្សោយដល់ អ្នកដែលប្រឆាំងការពន្លតកូនបានជោគជ័យ ដែលគាំទ្រយ៉ាងខ្លាំងលើការអះអាងនៃរាង កាយវិទ្យា ដែលថាហ្សីហ្គេត គឺជាមនុស្សនៅដាច់ដោយឡែក ការរស់នៅ និងជាមនុស្ស ទាំងមូល។ “ប្រហែលជាគេមិនមានទំនុកចិត្ត អាចជ្រើសរើសចំណុចច្បាស់លាស់ដែលជីវិតថ្មី កើតមកនៅចន្លោះពេលដែលមេជីវិតឈ្មោលចូលទៅក្នុងអូវុល និងហ្សីហ្គេតពេញលេញ និងរស់នៅទីនោះ ប៉ុន្តែតើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាពី ការទទួលស្គាល់នៃភាពមិនច្បាស់ លាស់នេះដែលមនុស្សម្នាក់មិនអាចនិយាយថាហ្សីហ្គេត X គឺជាមនុស្ស?”

Boonin សរសេរ Beckwith “ប្រព្រឹត្តិកំហុសពុកចង្ការ ដោយសារខ្ញុំមិនអាចនិយាយបានថា នៅពេលណាដែលពុកចង្ការបញ្ចប់ ហើយពុកចង្ការចាប់ផ្តើម មិនមែនមានន័យថាខ្ញុំមិន អាចបែងចែករវាងមុខកោពុកចង្ការស្អាត និងមុខមានពុកចង្ការ នោះទេ។

ករណីទស្សនវិជ្ជា

តើមនុស្សទាំងអស់មានសិទ្ធិស្មើគ្នាក្នុងជីវិត ឬតើមនុស្សលេចមកនៅគ្រងចំណុចមួយ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែក្លាយជាមានតម្លៃនៅពេលក្រោយ ដោយគុណសម្បត្តិ នៃលក្ខណៈដែល ទទួលបានខ្លះ?

ការការពារជីវិតដោយ SLED (ក្តារអិលលើព្រីល)
តាមទស្សនវិជ្ជា វាមិនមានភាពខុសប្លែកគ្នាខ្លាំងខាងសីលធម៌រវាងអំប្រើយ៉ូងដែលអ្នកធ្លាប់ជាវា នោះ និងមនុស្សពេញវ័យដែលអ្នកមានសព្វថ្ងៃនេះនោះទេ។ ដូចដែល Stephen Schwarz ចង្អុលបង្ហាញដោយប្រើអក្សរកាត់ SLED ភាពខុសគ្នានៃទំហំ កម្រិតនៃការអភិវឌ្ឍន៍ មជ្ឈដ្ឋាន ជុំវិញ និងកម្រិតនៃភាពអាស្រ័យគឺមិនពាក់ព័ន្ធតាមរបៀបដែលអ្នកគាំទ្រការរំលូតកូនត្រូវការ នោះទេ។

ទំហំ: បាទ អំប្រើយ៉ូងមានទំហំតូចជាងទារកទើបនឹងកើត និងមនុស្សធំប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាវា ពាក់ព័ន្ធ? តើយើងពិតជាចង់និយាយថាមនុស្សធំមានតម្លៃជាងអ្នកតូចមែនទេ?
បុរសជាទូទៅមានទំហំធំជាងស្ត្រី ប៉ុន្តែនោះមិនមានន័យថាពួកគេសមនឹងទទួលបាន សិទ្ធិច្រើនជាងនេះទេ។ ទំហំមិនមានន័យស្មើតម្លៃទេ។

កម្រិតនៃការអភិវឌ្ឍន៍: ពិតហើយ អំប្រើយ៉ូង និងទារកមានការអភិវឌ្ឍន៍តិចជាងអ្នក និងខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែ ម្តងទៀត ហេតុអ្វីបានជាវាពាក់ព័ន្ធ? ក្មេងស្រីអាយុ 4 ឆ្នាំមានការអភិវឌ្ឍន៍តិចជាងក្មេងអាយុ 14 ឆ្នាំ។ តើក្មេងដែលចាស់ជាងគួរមានសិទ្ធិច្រើនជាងក្មេងអាយុម្ភៃខ្លះឬ? អ្នកខ្លះនិយាយថាការ យល់ដឹងខ្លួនឯងធ្វើឱ្យមានតម្លៃ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនោះជាការពិត ទារកទើបនឹងកើត មិនមាន លក្ខណៈគ្រប់ គ្រាន់ជាមនុស្សមានតម្លៃនោះទេ។ ទារកអាយុប្រាំមួយសប្តាហ៍មិនមានសមត្ថភាព ភ្លាមៗ សម្រាប់អនុវត្តស្មារតីផ្លូវចិត្តដូចមនុស្សពេញវ័យភ្លាមទេ ដូចជាធ្វើឲ្យគ្រលប់មកវិញការ បាត់ស្មារតី ការគេង និងអ្នកមានជំងឺភ្លេចភ្លាំង។

មជ្ឈដ្ឋានជុំវិញ: កន្លែងដែលអ្នកនៅមិនមានឥទ្ធិពលលើអ្នកជានរណាទេ។ តើតម្លៃរបស់អ្នកផ្លាស់ប្តូរ ពេលអ្នកឆ្លងផ្លូវ ឬ ដេកនាលលើគ្រែទេ? បើមិនដូច្នេះទេ តើការធ្វើដំណើរប្រាំបីអីញចុះពីបំពង់កំណើត ភ្លាមៗអាចផ្លាស់ប្តូរលក្ខណៈសំខាន់ៗនៃទារកពីកំណើត ពីជាលិកាគ្មានតម្លៃទៅជាមនុស្សមានតម្លៃយ៉ាងដូចម្តេច? ប្រសិនបើទារកមិនទាន់ គ្រប់លក្ខណៈជាមនុស្ស និងមិនទាន់មានតម្លៃទេ ការគ្រាន់តែផ្លាស់ប្តូរទីតាំងរបស់ ពួកគេមិនអាចធ្វើឱ្យពួកគេខ្លោយជាដូច្នេះបានទេ។

កម្រិតនៃភាពអាស្រ័យ: ប្រសិនបើមានលទ្ធភាពផ្តល់តម្លៃឲ្យមនុស្ស នោះអ្នកទាំងអស់ដែលពឹងផ្អែកលើអាំងស៊ុយលីន ឬថ្នាំតំរង់នោមមិនមានតម្លៃទេ ហើយយើងអាចសម្លាប់ពួកគេ។ កូនភ្លោះជាប់គ្នាដែលមានប្រភេទឈាម និងប្រព័ន្ធរាងកាយក៏គ្មានសិទ្ធិរស់ដែរ។

សរុបមក វាសមហេតុផលជាងក្នុងការជជែកវែកញែកថា ទោះបីជាមនុស្សមានភាពខុសប្លែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំងទាក់ទងនឹងទេពកោសល្យ សមិទ្ធផល និងកម្រិតនៃការអភិវឌ្ឍន៍ក៏ដោយ ក៏ពួកគេមានភាពស្មើគ្នា (និងមានតម្លៃ) ដោយសារតែពួកគេចែករំលែកពីធម្មជាតិរបស់មនុស្សទូទៅ។ មនុស្សមានតម្លៃដោយសារតែវត្ថុដែលខ្លួនមាន មិនមែនដោយសារទ្រព្យសម្បត្តិខ្លះដែលពួកគេអាចទទួលបាន ឬបាត់បង់ក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេនោះទេ។

លោក Abraham Lincoln បានលើកឡើងនូវចំណុចស្រដៀងគ្នាជាមួយទោសភាពដោយកត់សម្គាល់ថា អំណះអំណាងណាមួយដែលប្រើដើម្បី ដកសិទ្ធិជនជាតិស្បែកខ្មៅជាកម្មវត្ថុនៃសិទ្ធិដំណើរការល្អស្មើគ្នាក្នុងការដកសិទ្ធិជនជាតិស្បែកសជាច្រើន។

“អ្នកនិយាយថា 'A' គឺពណ៌ស ហើយ 'B' គឺពណ៌ខ្មៅ។ វាជាពណ៌ ដូច្នេះ៖ ពណ៌សស្រាលជាងមានសិទ្ធិបង្ខំពណ៌ខ្មៅជាងធ្វើជាទោសករ? ប្រយ័ត្ន៖ តាមច្បាប់នេះ អ្នកគឺជាទោសកររបស់បុរសដំបូងដែលអ្នកជួបជាមួយនឹងស្បែកស្អាតជាងអ្នក។”

“អ្នកមិនបាននិយាយឲ្យពិតប្រាកដទេអំពីពណ៌ អ្នកចង់មានន័យថាស្បែកសគឺជាបញ្ញាខ្ពង់ខ្ពស់ជាងជនជាតិស្បែកខ្មៅ បើដូច្នេះតើអ្នកមានសិទ្ធិបង្ខំ ឲ្យគាត់ធ្វើជាទោសករបានទេ? យកចិត្តទុកដាក់ម្តងទៀត៖ តាមវិធាននេះអ្នកត្រូវធ្វើជាទោសកររបស់បុរសដំបូងដែលអ្នកជួបជាមួយបញ្ញាដែលខ្ពស់ជាងខ្លួនឯង។”

“ប៉ុន្តែអ្នកនិយាយថា វាគឺជាសំណួរដែលចាប់អារម្មណ៍ ហើយប្រសិនបើអ្នកអាចធ្វើឱ្យវាមានប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកៗមានសិទ្ធិឲ្យអ្នកផ្សេងទៀតធ្វើជាទោសករអ្នក។ ល្អណាស់៖ ហើយប្រសិនបើគាត់អាចធ្វើវាឲ្យមានប្រយោជន៍ សម្រាប់គាត់ៗមានសិទ្ធិឲ្យអ្នកធ្វើជាទោសកររបស់គាត់”

ប្រសិនបើមនុស្សមានតម្លៃដោយសារតែលក្ខណៈសម្បត្តិមួយចំនួនដូចជាពណ៌សម្បុរ ឬការយល់ដឹងខ្លួនឯង ហើយមិនមានគុណធម៌នៃប្រភេទដែលខ្លួនមាននោះ វាកើតឡើងថាចាប់តាំងពីកម្មសិទ្ធិដែលទទួលបានទាំងនេះមានកម្រិតខុសៗគ្នា នោះសិទ្ធិមនុស្សជាមូលដ្ឋានក៏មានកម្រិតខុសៗគ្នាដែរ។

តើយើងពិតជាចង់និយាយថា អ្នកដែលមានការយល់ដឹងពីខ្លួនឯងច្រើនគឺជាមនុស្សលោកច្រើន

(និងមានតម្លៃ) ជាងអ្នកដែលមានមានការយល់ដឹងតិច? ដូចដែលលោក Lee និង George ចង្អុលបង្ហាញអំពីការទំលាក់ចោលសំណើរ ដែលថាមនុស្ស ទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើង ស្មើនឹងគំនរដេះនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

គួរឱ្យស្តាយ អ្នកប្រឆាំងនៃទស្សនៈគាំទ្រជីវិតជឿថាមនុស្សដែលមានទីតាំងខុស ឬមានកម្រិត នៃការអភិវឌ្ឍន៍មិនសមនឹងទទួលបានការការពារពិច្បាប់។ ពួកគេអះអាងដោយគ្មានហេតុផល ជំនឿដែលថាមនុស្សខ្លាំង និងឯករាជ្យសមនឹងទទួលបានការការពារពិច្បាប់ ខណៈដែល មនុស្សតូចតាច និងមនុស្សនៅក្នុងបន្ទុកមិនមាន។ ទស្សនៈនេះគឺជា អ្នកនិយមវេជ្ជសាស្ត្រ និងអ្នកនិយមផ្តាច់មុខ។ វាបំពានគោលការណ៍ដែលធ្លាប់ធ្វើឱ្យមាននយោបាយសេរីនិយម ដ៏អស្ចារ្យ៖ ការប្តេជ្ញាចិត្តជាមូលដ្ឋានដើម្បីការពារសមាជិកដែលងាយរងគ្រោះបំផុតនៃសហគមន៍ មនុស្ស។

យើងអាចធ្វើបានល្អជាងនោះ។ កាលពីមុន យើងធ្លាប់មានការរើសអើង លើមូលដ្ឋាននៃ ពណ៌ស្បែក និងភេទ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះជាមួយនឹងការរំលូតរំលងដោយជ្រើសរើស យើងរើសអើង ដោយផ្អែកលើទំហំ កម្រិតនៃការអភិវឌ្ឍន៍ មជ្ឈដ្ឋានរស់នៅ និងកម្រិតនៃភាពអាស្រ័យ។ យើងបានផ្លាស់ប្តូរទម្រង់អាកប្បកិរិយាចង្អៀតចង្អល់ទៅជាទម្រង់មួយផ្សេងទៀត។

ផ្ទុយទៅវិញ ជំហរដែលខ្ញុំបានការពារគឺថា គ្មានមនុស្សណាម្នាក់ ដោយមិនគិតពីទំហំ កម្រិតនៃ ការអភិវឌ្ឍន៍ ពូជសាសន៍ ភេទ ឬទីកន្លែងរស់នៅ មិនគួរត្រូវបានដកចេញពីសហគមន៍សីលធម៌ របស់មនុស្សនោះទេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ទស្សនៈដែលគាំទ្រជីវិតរបស់មនុស្សជាតិគឺរួមបញ្ចូល បើកចំហយ៉ាងទូលំទូលាយសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ជាពិសេសអ្នកដែលតូច ងាយរងគ្រោះ និងគ្មានការការពារ។

Ghé thăm và khám phá thêm

bằng cách quét mã QR

Web: www.Baovemamsong.org
Email: baovemamsong@gmail.com
SĐT: 081 511 4526